

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5 in de drie maanden. —

ZONDAG 29 AUGUSTUS.

De prijs der Advertentien is, van een lot, regels f 1.00, en voor elken regel daarboven 25 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Buitenlandsche berigten.

ITALIE.

Florence, 17 aug. Dezer dagen is hier uitspraak gedaan in een proces hetwelk de algemeene belangstelling gaande hield. Naar men weet werd de joodsche koopman *Busnack* te Livorno verdacht gehouden van een gedeelte des schats, die den laatsten dey van Algiers toebehoorde, te hebben ontfreemd; de dey had hem verzegelde kisten te bewaren gegeven, en deze werden later niet keistenen gevuld gevonden. Twee der voornaamste getuigen waren gestorven, weshalve het bewijs aan zeer veel bezwaren onderhevig was. Onderscheiden der beroemdste advokaten waren in deze zaak opgetreden, die reeds sedert 1832 aanhangig is en inzonderheid door een Turk aangedrongen werd, die vroeger tot het gevolg van den dey behoorde. *Busnack* werd schuldig verklaard en veroordeeld tot vergoeding van het ontfreemde, betaling der proceskosten en 20 jaren gevangenis, terwijl echter de laatste straf, in overweging der 8 jaren, welke hij reeds in gevangenis doorbragt, veranderd werd in 40 maanden dwangarbeid in een tuchthuis. De veroordeelde heeft van dit vonnis geappelleerd aan het hof van cassatie, welks arrest men nu te gemoet ziet. De proceskosten moeten aanzienlijk ~~zijn~~, naardien de zegelregten van het gebruikte papier alleen 2000 scudi beloopten. (Allg. Zeit.)

ENGLAND.

Londen, 25 aug. De koninklijke aanspraak bij de opening van het Parlement, die in eenen zaterdag gehouden geheimen raad bepaald was geworden, is gisteren door den lord kanselier, aan het hoofd der daartoe benoemde commissie, aan de vereenigde parlementshuizen medegedeeld. Zij leidt als volgt:

» Mylords en Heeren!

» Wij zijn door H. M. gelast u mede te deelen, dat H. M. zich van de eerst mogelijke gelegenheid na de ontbinding van het vorige Parlement bediend heeft, om tot uw raad en bijstand de toevlugt te nemen.

» H. M. ontvangt bij voortdoring van vreemde mogendheden verheugende verzekeringen van haren wensch, om met H. M. de meest vriendschappelijke betrekkingen te blijven onderhouden.

» H. M. heeft de voldoening u aan te kondigen, dat de bedoelingen, tot welke het traktaat van 15 juli 1840, tuschen haar, den keizer van Oostenrijk, den koning van Pruisen, den keizer van Rusland en den sultan, gesloten was, ten volle bereikt zijn; en het is H. M. aangenaam, dat zij in dat is te berigten, hoe de tijdelijke verandering, welke de maatregelen, tot uitvoering van dat traktaat genomen, tuschen de contracterende partijen en Frankrijk veroorzaakt hadden, nu opgehouden heeft.

» H. M. vertrouwt, dat de eensgezindheid der voornaamste mogendheden, aangaande alle onderwerpen die de groote belangen van Europa betreffen, eene bestendige zekerheid voor het behoud van den vrede zal opleveren.

» H. M. verheugt zich in staat te zijn u kennis te geven, dat zij ten gevolge der entruiming van Gorian, door de Perzische troepen, haren gezant bij het hof van Perzië gelast heeft naar Teheran terug te keeren.

» Het is H. M. leed dat de onderhandelingen tuschen hare gevolmagtigden in China en het Chineesch gouvernement nog niet tot een voldoende einde gebragt zijn, en dat het noodig geweest is de strijdsmagt, door H. M. naar de Chinese wateren geroepen, in werking te brengen; maar H. M. vertrouwt nog, dat de keizer van China de billijkheid der eischen zal inzien, die Hr. Ms. gevolmagtigden gelast zijn te doen.

» H. M. acht zich gelukkig te berigten, dat de geschillen, die tuschen Spanje en Portugal gerezen waren, wegens de uitvoering van het traktaat, in 1830 tuschen die mogendheden gesloten, tot regeling der vaart op de Douro, in der minne, en eervol voor beide partijen, met behulp van Hr. Ms. bemiddeling, zijn vereffend.

» De schuld, door de wetgevende magt van Opper-Canada, tot uitvoering van openbare werken aangegaan, is een ernstige hinderpaal voor verdere verbeteringen, die onvermijdelijk zijn voor de welvaart der vereenigde provincie. H. M. heeft den gouverneur-generaal gemagtigd eene mededeeling deswege aan den wetgevenden raad en het Huis der Gemeenten van Canada te doen. H. M. zal gelasten u de stukken voor te leggen, en vertrouwt dat uwe ernstige aandacht zich op onderwerpen vestigen zal, die de welvaart van Canada en de kracht van het rijk zoo van nabij aangaan.

» Mijnheeren van het Huis der Gemeenten!

» Wij hebben in last u te verzekeren, dat H. M. met vol vertrouwen op uwe trouw en uwen ijver steunt, om de vereischte voorziening in de openbare dienst te maken, zoo wel als in de verdere aanwending van sommen, door het laatste Parlement toegestaan.

» Mylords en Heeren!

» Wij zijn meer bijzonder gelast te verklaren, dat de buitengewone uitgaven, welke de gebeurtenissen in Canada, China en de Middellandsche Zee veroorzaakt hebben, en de noodzakelijkheid tot onderhoud eener magt, tot bescherming onzer uitgebreide bezittingen vereischt, het noodwendig gemaakt hebben, de middelen tot vermeerdering der openbare inkomsten te overwegen. H. M. verlangt levendig, dat dit doel bereikt zal worden op de voor haar volk minst drukkende wijze; en het is haar, na rijp overleg, voorgekomen, dat gij, in dit tijdsgericht, uwe aandacht gevoelig kunt vestigen op de hersiening der regten, welke de voortbrengselen van vreemde landen bezwaren. Het zal aan u staan te overwegen, of sommige dezer regten niet zoo onbeduidend in bedrag zijn, dat zij der schalkist geen voordeel opleveren, terwijl zij den koophandel lastig zijn.

» Gij moogt verder onderzoeken, of het beginsel van bescherming, op hetwelk andere dezer regten gegrond zijn, niet tot eene hoogte is opgevoerd, die gelijkelijk nadeelig is voor de inkomsten van den staat en voor de belangen des volks.

» H. M. verlangt dat gij de wetten overweegt die den graanhandel regelen. Het zal aan u staan te beslissen, of deze wetten den natuurlijken toevloer van levensmiddelen niet stremmen, of zij den handel niet belemmeren, den loop van het geld niet verwarren en door hare werking de gerieflijkheden van het groote ligchaam der bevolking niet verminderen, en zijne ontberingen vermeerdert.

» Daar H. M. het diepste medelijden gevoelt met die harer onderdanen, welke thans door behoefte en gebrek aan arbeid lijden, is het hare ernstige bede, dat al uwe beraadslagingen door wijsheid mogen worden bestuurd, en dat zij leides mogen tot het geluk van haar geliefd volk.

Terstond daarna zijn in beide Huizen de discussiën over het adres in antwoord aangevangen. In dit Hoogerhuis droeg graaf *Spencer* het ontwerp daarvan voor, dat eene zakelijke herhaling der openingrede, gepaard met dankbetuiging voor de weldadige oogmerken der koningin, behalve, terwijl door zijn lordschap in den lof over de politiek der tegenwoordige ministers en over de voordeelen van eenen meer vrijen graanhandel werd uitgeweid. Nadat de marquis van *Clanricade* dit voorstel ondersteund had, verkreeg graaf *Ripon* het woord. Deze had op de gronden in de openingrede, op de buitenlandse aangelegenheden betrekking, zijne

aan te merken, en kon onder anderen niet inzien dat de toestand van het Oosten nog zoo volkomen geruststeld was. Maar vooral was hij breedvoerig op het stuk der graanwetten, daar hij de tegenwoordig in werking zijnde verdedigde, en niet geloofde dat verandering de gewenschte verbetering aan zou brengen.

Ten slotte sloeg hij een amendement voor, inzonderheid de strekking hebbende om te verklaren, dat het beoogde doel, om de inkomsten meer geëvenredigd aan de uitgaven te maken, niet bereikt kon worden dan onder een ministerie dat het vertrouwen van het Huis en van het land bezat, en dat de tegenwoordige raadslieden van H. M. dat vertrouwen niet bezaten.

Lord *Melbourne* en zijne vrienden hebben vele pogingen aangewend tot ontzenuwing der redenen van graaf *Ripon*, en een schaterend gelach is opgegaan, toen eerstgemelde zijne verbazing betuigde, dat hij de gedane verwijten in het Hoogerhuis vernam, hetwelk hij steeds gemeend had een volkomen vertrouwen in de regering te stellen. Het tegendeel bleek voldingend toen het tot stemming kwam, want het amendement van graaf *Ripon* is met 168 tegen 96, en dus met eene meerderheid van 72 stemmen, doorgegaan, waarop het Huis onmiddellijk tot aanstaanden vrijdag is gescheiden.

Geen beter lot staat den ministers in het Lagerhuis te wachten, wanneer men de meerderheid nagaat, door de oppositie bij de jongste verkiezingen aangewonnen. Hier heeft de heer *Phillips* het adres in antwoord voorgedragen en is door den heer *Dundas* ondersteund. Zij hingen een donker tafereel op van de armoede der arbeidende klassen in de fabriekdistricten, en betoogden dat die steeds zou toenemen, zoo lang verbodswetten de bevolking beletten ruime uitwegen voor de voortbrengselen hunner nijverheid te vinden.

Het amendement, tot gelijk einde strekkende als hetgene bij de pairs is aangenomen, werd door den heer *Wortley* geopperd, nadat hij gepoogd had al de redenen der ministeriële sprekers krachteloos te maken. De debatten daarover hebben tot in den nacht geduurd, worden heden voortgezet en zullen mogelijk niet voor na twee of drie dagen tot eene beslissing leiden.

De conservatieven achten de waardigheid der koningin te kort gedaan, door haar woorden in den mond te leggen die tot verdediging van het stelsel der tegenwoordige ministers strekken, nadat de meerderheid der natie getoond heeft daarmede niet in te stemmen. Dat H. M. echter persoonlijk voor eene vermindering der graanwetten gezind is, willen velen daaruit opmaken, dat zij den heer *W. Noel*, schrijver van een vlugschrift over den nood der behoeftige volksklassen, dezer dagen tot haren hofkapellaan heeft benoemd.

H. M. heeft ook weder verscheiden personen, die de partij der Whigs zijn toegedaan, tot den rang van pair verheven.

FRANKRIJK.

Parijs, 25 aug. In de dagbladen vindt men eene merkwaardige redevoering, door den heer *Guizot*, minister van buitenlandsche zaken, uitgesproken ter gelegenheid van een banket, aan den minister den 22sten dezer aangeboden door de kiezers van *Lisieux*, welke stad de heer *Guizot* sedert ruim twaalf jaren in de Kamer der afgevaardigden vertegenwoordigt.

In deze redevoering, die zich, gelijk al hetgeen van den heer *Guizot* komt, meer nog door degelijkheid dan door schitterende welsprekendheid onderscheidt, ging de heer *Guizot* de groote voordeelen na, welke Frankrijk uit dezelfde tegenwoordige instellingen had getrokken en nog trekt. Hij herinnerde dat, toen hij veertien jaren in dienzelfden kring openlijk zijne gevoelens aan den dag legde, deze openbare behandeling eenigzins zonder-

ling kloak, terwijl op dit oogenblik, dank zij de gevoelens van algemeenen vooruitgang, niets eenvoudiger en natuurlijker was.

De minister liep vervolgens vlugtig over de geschiedenis der laatste jaren heen, hij gewaagde van de in het verledene jaar bestaande vrees voor eenen verschrikkelijken oorlog, zonder dat inderdaad eene enkele gezonde aanleiding tot of oorzaak voor oorlog bestond; hij meldde hoe de koning, van zijn prerogatief gebruik makende, zijn ministerie veranderde; hoe het nieuwe kabinet met die publiciteit, welke thans in Frankrijk essentieel voor alle grooté belangen geworden is, de zaak voor en in de Kamer behandelde; hoe Frankrijk daardoor behoorlijk werd ingelicht, en hoe allen spoedig begrepen, dat Frankrijk tot zijne eer niets anders behoefde dan eene wapening van voorzorg en eene isolering, welke niet altijd zou duren. Ook Europa werd daardoor gerustgesteld en tevens gewaarschuwd; en het gevolg daarvan was dat wij met eere uit de noodlottige gesteldheid geraakt zijn, waaria wij in het afgelopen jaar verkeerden.

» Dit alles — dus vervolgde de spreker — hebben wij aan de regelmatige ontwikkeling onzer instellingen te danken. Naar binnen is dit nog duidelijk. Door de gebeurtenissen van het vorige jaar zijn buitengewone uitgaven noodzakelijk geworden, die door buitengewone middelen moeten bestreden worden. Ook de gewone uitgaven zijn vermeerderd, maar die mogen door geene buitengewone maatregelen gedekt worden; dit ware strijdig met alle denkbeelden en goede staatshuishoudkunde; daarom had de minister van financiën maatregelen voorgeschreven, strekkende vooreerst om onder de schatplichtigen de gelijke verdeling der lasten te verzekeren, en vervolgens om de Kamers, in derzelve eerstvolgende zittingen, in staat te stellen de belastingkwestie met volkomen kennis van zaken te behandelen. Tegen dien maatregel, zoo billijk als eenvoudig, is in sommige plaatsen een tegenstand geboden, die onverklaarbaar zoude zijn, indien men niet wist dat voor de vijanden der constitutie geen middel onbeproefd blijft tot doorzetting hunner misdadige plannen. En wat doet daartegen de regering? Zij bezigt slechts twee middelen. 1°. de uitvoering der wetten op de zachtst mogelijke wijze, en 2°. eene volledige discussie, een beroep op het gezond verstand des lands. En waarlijk het is de grootste lof voor de instellingen des lands, wanneer gezegd kan worden, dat de regering op deze eenvoudige wijze, zonder hevigheid, haar doel bereiken kan.

» De regering bereikt zelfs dat doel te midden der algemeene zucht om het koningschap en het administratief gezag te verminderen. En deze zucht bestaat. De weldadige maxime » de koning kan geen kwaad doen » willen sommigen verdringen door » de koning kan niets doen, » een denkbeeld, regens en daadwerkelijk valsch, en hetwelk het koningschap ontzenuwt in stede van hetzelfde te dekken. Gelukkiglijk intusschen voor Frankrijk dat de koning zich niet alzo heeft laten ontzenuwen, en aan 's konings volhardende werking heeft het land grootendeels de herhaalde voordeelen te danken. Ook de administratie mag in haren gang niet belemmerd worden, maar zij moet, tot behoud der instellingen, naast 's lands vrijheden, met en door dezelve bloeien en door alle goede burgers gehandhaafd worden.

» Toen wij in 1830, » dus eindigde de minister zijne merkwaardige redevoering, » onze lang miskende regten deden gelden, beloofden wij aan Frankrijk en aan de wereld, eene vrije maar ook tevens eene regelmatige en hechte regering te stichten. Laat ons woord houden, mijne heeren; getroosten wij ons, zonder aarzelen, al de moeite, welke het houden dier belofte kost. Tot dien prijs is de zegepraal onvermijdelijk, en wij zullen de hinderpalen, op welke wij nog mogten stooten, te bovenkomen, gelijk wij sedert elf jaren te bovengekomen zijn de klippen, tegen welke wij zoo dikwerf gevaar liepen schipbreuk te lijden.»

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, 26 aug. Morgen zullen de afdeelingen van de Tweede Kamer het onderzoek over de ontwerpen van wet, uitmakende de staatsbegroting voor de jaren 1842 en 1843, voortzetten. Sommige zullen over de voordragt van wet, nopens de pensioenen, beraadslagen. De centrale afdeeling der Kamer zal ten 3 ure eene bijeenkomst houden.

— De boekhandelaar *A. P. van Langenhuisen*, hier ter stede, heeft de uitgave van een werk aangekondigd, dat voorzeker in deze oogenblikken de algemeene aandacht tot zich trekken zal. Het is het leven van den onsterflijken *de Ruyster*, door afbeeldingen opgeleverd. De beschrijving van de oprigting van het

standbeeld, hetwelk het dankbaar nageslacht thans in de geboortestad van dien veldvoogd oprigt, zal dit vaderlandslievend werk besluiten. De eerste aflevering, ten proeve, zal zoo spoedig mogelijk het licht zien.

— De Hooze Raad, Kamer van vacantie, heeft in deszelfs zitting van horigsteren, overeenkomstig de conclusien van den procureur-generaal, vernietigd een arrest van het hof van Groningen in de zaak van *M. J. Riens*, schrijver van eenige artikelen in den *Tolk der Vrijheid*, en de zaak verwezen naar het hof van Vriesland.

Deze vernietiging berust op een gebrek in den vorm (het bezigen van het bekende gestendrukte formulier), en kwam er alzoo, in dien stand der zaak, geen onderzoek naar de door den rekwirant aangevoerde middelen van cassatie te pas.

Bij dit arrest en bij twee andere, den vorigen dag in gelijken geest uitgesproken, is de Raad teruggekomen van deszelfs gevoelen omtrent dezelfde kwestie, in de zaak van *S. J. Lont* aangenomen.

— Zijne Majesteit heeft tot midders der orde van den Nederlandschen Leeuw, bevestigd, dat heer *H. du Buisson Becius*, lid der gedeputeerde staten van Zeeland; de heeren *mr. G. J. Ackermans*, *S. de Wind* en *P. Herklots*, respectievelijk procureur-generaal, vice-president en raadshoor bij het provinciaal-geregtshof van Zeeland; ds. *A. M. Cramer*, predikant bij de doopsgezinde gemeente en voorzitter van de commissie *Loon voor Werk*, te Middelburg; den heer *J. P. Herklots*, opperstrandvonder bevesten Schelde, en den heer *J. Slegt*, eersten commies bij het provinciaal gouvernement van Zeeland.

Mengelwerk.

Belasting op het Personeel.

(Ingezonden.)

Eene der belangrijkste belastingen in ons belastingrijk vaderland is ongetwijfeld die op het personeel. De thans nog vigerende wet op dat middel wordt algemeen erkend hoogst gebrekkig te zijn, aangezien dezelve in beginsel groote onbillikheden behelst, en in toepassing aanleiding geeft tot ontduikingen van de zijde der contribuabelen, en vexatie van den kant der administratie; daarenboven is derzelve uitvoering met overgrooté omslagtigheid gepaard: men denke eens aan het legio ambtenaren, hetwelk daarbij in beweging gesteld moet worden, — als daar zijn: controleurs, ontvangers, burgemeesters, zettters, schatters, tegenschatters, commiesen, enz. Er is dan ook geene belasting, waar men zoo veel tegen heeft, welke zoo impopulair is, als die op het personeel; en zulks zal het lot zijn van elke belasting waarbij de administratie in bestendige aanraking komt met de contribuabelen, en deze zich, tot in het innerlijke hunner huisselijke aangelegenheden, aan de bemoeijing en surveillance van ambtenaren zien onderworpen.

Het is dus voor lang noodig geweest, de oude gebrekkige wet door eene betere te vervangen, zoo men namelijk geen kans ziet de geheele personele belasting af te schaffen, en de natie van dat bezwaar te ontheffen.

Hoe! — zal men hier van vele zijden roepen — afschaffen? de geheele personele belasting niet meer heffen? Hoe kan men zoo iets mogelijk achten bij de overgrooté behoefte der schatkist!

Nu ja, het is ook waar, de schatkist heeft veel behoefte, de geheele reeks van belastingen met opcenten, en nog eens weer opcenten, is niet eens toereikende tot bestrijding der gewone uitgaven: er moet nog telkens door creatie van schuld in de tekorten worden voorzien. — Wij bedoelden echter ook niet te beweren, dat, in verband tot die onderstelde behoefte zelve, eene enkele opcent zou kunnen gemist worden; neen, het was slechts eene invallende en weer voorbijgaande gedachte, dat, gesteld, men liet eens al het bezwaar der welberuchte *irregulariteiten, faits accomplis*, of hoe men zekere zaken noemen wil, voor rekening van hen, die zich, ofschoon met de beste oogmerken der wereld, dezelve *ongrondwettig* mogten veroorloofd hebben; gesteld al verder, men voerde eens met vaste en doortastende hand al die vereenvoudigingen in, als waarvoor het justitiële, het civile, het militaire en zoo veel andere takken van beheer vatbaar zijn — dat, in dat geval, wel eens de vraag kon worden of niet de eigenlijk strikte behoefte een zoo veel lager cijfer zou aanwijzen, dat men de natie eenige verligting in plaats van verzwareing van lasten zou kunnen aanbieden, en waartoe wij dan in de eerste plaats de personele belasting zouden aanbevelen; — maar, zoo als gezegd is, het was slechts eene vlugtige gedachte, een droombeeld; wel ingezien, geheel onbestaanbaar met den gewonen loop der Neder-

landsche dingen, geheel revoltant tegen de gezetheid der natie tot behoud harer kostelijke instellingen; in één woord, geheel paradox bij de verhevene politiek onzer staats-oeconomisten. Wij haasten ons dan ook, excuus te vragen voor deze idealisatie, roepen ons zelve demoedig tot de orde, en vallen ons onderwerp weder om.

Aangezien dan de oude personele wet gebrekkig is en veel aanleiding tot klagen en misnoegen geeft, zoo is het niet te verwonderen dat de nieuwe minister van financiën, al spoedig na zijne optreding, er op bedacht was, eene nieuwe wet te ontwerpen. Z. Exc. ging daarbij van het in zekeren zin goede denkbeeld uit, dat de weelde moest getroffen, en daarentegen de geringe stand moest verschoond worden. — Wij noemen die bedoeling goed in zekeren zin; want — en dit is reeds elders aangemerkt — geene belasting behoort eigenlijk de strekking te hebben om de weelde als zoodanig te treffen, maar wel de gegoedheid, waarvan men kan stellen de weelde het nitvloesel te zijn. De weelde, die in strikten zin bestaat in alles wat aangehouden en genoten wordt, boven en behalve het volstrekt noodige, en waarvan uit den aard der zaak de grenzen zeer moeilijk zijn te bepalen, — de weelde dan, heeft een te walgdadigen invloed op het vertier en de nijverheid, staat in te nauwe betrekking met de belangen en bestaansmiddelen der producerende middelklasse en der schamele gemeente, dan dat men het ooit met eene goede staats-economie bestaanbaar kan achten, de weelde als zoodanig te belasten en te onderdrukken; men behoorde haar integendeel als een heilzaam verschijnsel niet slechts te sparen, maar ook zoo veel mogelijk aan te moedigen.

Het is dus de gegoedheid, het is die klasse, welke van haren overvloed geven kan, welke men treffen moet; zulks echter vooral niet omdat zij weelde ten toon spreidt, maar omdat door de tentoonspreiding van weelde gegoedheid wordt aangeduid. Het is zeer te bejammeren; dat men geen middel kan vinden om de belastingen directelyk op de gegoedheid te heffen, en de weelde geheel ongemoeid te laten; doch zulks volstrekt onuitvoerbaar zijnde, is men wel genoodzaakt de weelde zelve, als verondersteld de gegoedheid te representeren, tot belastbaar object aan te nemen, en op dezen altijd meer of min bedriegelijken grondslag zijne stelsels te bouwen. Dit nu eenmaal onvermijdelijk zijnde, zoo komt het er dan in de voornaamste plaats op aan, de belasting zoodanig in te rigten, dat de weelde er zoo min mogelijk door gedrukt of bemoeijelijkt worde, maar vrij en ongehinderd zich kunne ontwikkelen.

Men kan, om in den bedoelden zin de weelde te belasten, onderscheidene grondslagen aannemen, gelijk bij de vigerende wet gedaan is. Bij dit stelsel echter hangt alles af van den taks der belasting. Matigheid, scrupuleuse matigheid van dien taks kan alleen goede nitkomsten verzekeren. Men houde in het oog, dat alle belasting op weelde in den zin van dit stelsel onzeker wordt en eene verderfelijke strekking bekommt, zoodra men slechts de geringste overdrijving toelaat. Men bedenke, dat hoe meer grondslagen men aanneemt, men des te meer gevaar loopt in onbillikheden te vervallen. Het denkbeeld van weelde toch, 't welk men zich volgens die grondslagen vormt, wijzigd zich grootelyks naar gelang van de positie der contribuabelen. Wie ziet niet in, dat een talrijk met kinderen bezwaard huisgezin, meer woonruimte, meer huisraad, meer dienstdoende noodig heeft dan een minder talrijk gezin, dan eene familie met weinig of geene kinderen? en dat dus het zelfde gebruik voor den eenen klaarblykelijk weelde, voor den anderen niets meer dan behoefte kan zijn?

De thans vigerende wet is in de bedoelde opzichten zeer gebrekkig, daar dezelve alles naar den zelfden maatstaf belast, zonder eenige notitie te nemen van het groot verschil in de gesteldheid der huisgezinnen. Ook is dezelve hoogst onbillijk in den grondslag der paarden. Alle paarden voor rijtuigen op veren of op rieden worden overal gelijkelijk belast; en welk een groot onderscheid is er toch niet tusschen de paarden, die men ten platten lande houdt, vooral in die oorden waar geene straatwegen zijn, en waarvan twee derde gedeelten des jaars met moeite, somtijds bijna met levensgevaar onbruikbare kleiwegen moet passeren, om zich van de eene plaats naar de andere te begeven, 't geen dan nog meest om heroepszaken geschiedt; welk een onderscheid tusschen zulke paarden en de zoodanige, welke men in de steden voor koetsen en staatsrijtuigen bezigt, om er pleisiertoertjes mede te doen, of om naar comedien en partijen van de eene straat naar de andere te rijden! Welk eene wijziging in het denkbeeld van weelde!

In zoodanige handtastelijke ongelijkmatigheden zou men veel kunnen te gemoet komen door klassificatie, doch het is onmogelijk die derwijze in te rigten, dat er

in 't geheel geene onevenredigheid blijft bestaan, gelijk het over 't geheel in zake van belastingen ondoenlijk is alles zoo op de goudschaal te leggen dat er volstrekt geene onbillijkheid overblijft; intusschen moet de matigheid van den taks ook hier te gemoot komen, men moet er van kunnen zeggen: ja, het is zoo, ik betaal te veel in evenredigheid van anderen, maar de belasting is op zich zelve zoo gering, zoo weinig drukkende, dat het der moeite niet waardig zou zijn over dat klein verschil te morren.

Een ander voordeel van de matigheid der balasting is de zekerheid dat men zijn doel zal bereiken, namelijk de verkrijging van een' ruimen opbrengst. Die te willen zoeken in een hoog montant op grondslagen, waarvan de inkrimping en afschaffing van de contribuabelen afhangt, is op zeer lossen grond bouwen. Het is gemakkelijk, meubelen, dienstboden, paarden, live-reijen, wapens enz., in de categorie van belastbaarheid te plaatsen als objecten van weelde, — maar het vermogen der wet gaat niet verder dan om te kunnen zeggen: gij zult van al die dingen zoo en zoo veel betalen, bijaldien gij verkiest dezelve te houden. Wetgevers! dat bijaldien is hier een leelijk struikelblok, eene klip waarop nwe theoriën zoo ligt schipbreuk kunnen lijden! Dat bijaldien brengt uwe geheele grondslagen aan 't wankelen; het maakt u ten aanzien van de opbrengst der belasting afhankelijk van het goedvinden der belastbare personen. Uwe belasting bekomt al ligt de strekking van eene poenaliteit op het houden van deze en gene voorwerpen van gemak of weelde. Gij kunt daardoor wel dat aanhouden te keer gaan, maar juist dan mist gij uw doel; uw doel was toch niet de weelde te onderdrukken, het was eeniglijk en alleen een goeden opbrengst te bekomen. Matigheid derhalve moet ook hier weer op den voorgrond staan; daardoor alleen kan het gevaar van afschaffing worden voorgekomen, en aan de onvaste grondslagen vastheid worden bijgezet. De taks moet zoo dragelijk zijn, dat niemand het der moeite waardig acht, er zijne levenswijze in eenig opzigt om te veranderen of te bekriempen.

Men kan thans, na eene veeljarige ondervinding, zeker wel ten naasten bij weten, hoe veel de personele belasting telken jare zal opbrengen; maar heeft men wel eens bedacht hoe veel meer, met name de grondslag der paarden, en ook die der dienstboden zou hebben opgebracht, indien men het aangeprezen beginsel van matigheid had gevolgd? Heeft men wel eens nagespoord hoeveel zoogenaamde pleisierpaarden er afgeschapt zijn sedert de invoering der belasting? Had men de belasting op de paarden, met weglating van de onderscheiding van rijtuigen op veren of op riemen, algemeen toegepast op alle paarden zonder onderscheid, hoe ook toegezigd (die voor boeren-veldwagens en karren alleen uitgezonderd) maar dan de taks zeer matig gesteld, en dat wel in eene *afdalende* in plaats van *opklimmende* verhouding van het *getal*, bij voorbeeld, een paard f 5, twee paarden f 9, drie paarden f 12, enz. (1) Ware men op dergelijke wijze ook met de dienstboden te werk gegaan; men zou verbaasende uitkomsten verkregen hebben, en, al had men die niet verkregen, al had de belasting niets meer dan nu opgeleverd, men zou toch die belangrijke uitkomst verkregen hebben, dat de vrije ontwikkeling der weelde ware behouden gebleven, dat de nijvere en geringe standen, wier welvaart en bestaanmiddelen zoo zeer van de weelde afhankelijk zijn, ongedrukt bleven door de belastingswetten, waaronder die standen nu zoo gevoelig lijden.

Intusschen zijn wij van gedachte, dat ook zelfs, bij de best mogelijke inrigting der belasting en de meeste matigheid in den taks, het stelsel van vele onderscheidene grondslagen eigenaardige zwarigheden heeft, voornamelijk daarin bestaande, dat de uitvoering en surveillance kostbaar en omslagtig zijn, en dat men de ingezetenen te veel in contact brengt met de ambtenaren der belasting. Dit laatste demoraliseert, meer dan men denkt, en ambtenaren én ingezetenen. Deze zien ongaarne commissies en schatters hunne woningen *ex officio* binnen treden, laten ongaarne hunne kamers en localiteiten doorsnuffelen, zien zich ongaarne op den weg aangerand ter zake der voor hun rijtuig gespannen paarden, — in 't kort, hebben een tegenzin, zich in hunne huiselijke inrigtingen en bedrijven steeds bespied en gecontroleerd te zien; zij acuten zich daardoor in hunne onschuldige vrijheid belemmerd; dit veroorzaakt eene onwillige wrevelige gemoedsstemming jegens het bestuur, welke, in geval er eens calange en boete plaats heeft, allengs tot wrok en haat wil overslaan.

Men zal uit al het aangevoerde gereedelijk kunnen opmaken, dat wij geenszins medestemmen in den lof, door sommigen toegevaard aan het nieuwe wets-outwerp voor de personele belasting, en hetzelfde op verre na niet beschouwen als een meesterstuk van den nieuwen minister van financiën; wij zien er niets anders in dan eene gebrekkige variatie van het gebrekkige oude thema. Men

had mogen vertrouwen, dat er beter partij zou getrokken zijn geworden van de veeljarige ondervinding. Het beste wat er in het ontwerp gevonden wordt is, onzes inziens, de afschaffing van twee grondslagen, wijl dit eene vereenvoudiging is; al het overige is op de oude leest geschied; — en zijn al sommige punten iets verbeterd, andere daarentegen zijn verergerd. De weelde, in plaats van te worden ontzien, wordt met nog zwaarder druk bedreigd. De taks der belasting op paarden en dienstboden is veel te hoog en zal menigvuldige afschaffing en ontduiking ten gevolge hebben.

De uitvinding der verhooging op liverij, op wapens en figuren der rijtuigen, is, *in abstracto*, eene fraaie uitvinding. Zij wordt dan ook zeer toegejuicht, en wij zouden geneigd zijn mede te juichen, indien niet de overdrevene taks der belasting dit geheele idee tot eene illusie maakte. Met matigheid ingesteld, had deze verhooging nog al tamelijk goede uitkomsten kunnen opleveren; thans echter zien wij in die wapens en liverijen de wankelendste grondslagen, welke men kan bedenken.

Met de belasting op dienstboden en paarden kan men des noods de contribuabelen nog zoodanig in de engte drijven, dat er geene mogelijkheid op is, *alles* te ontkomen; daarbij blijft dus altijd nog iets over waarop men rekenen kan; maar liverijen! wapens! blazoenen! Niets is gemakkelijker dan de uitmontering der knechtsrokken weg te nemen en den schilderskwast over de wapens etc. te strijken, en weg is de geheele grondslag van verhooging der belasting. Het is te denken, dat menigeen zal inzien, dat men even goed bediend wordt door eenen knecht *zonder* als door eenen *met* liverij; dat men even amusant rijdt in eene koets of wagen *zonder* als *met* wapentjes; en dat men geenerlei gemis of ongerijf heeft door de afschaffing van dat een en ander. Menigeen zal dan ongetwijfeld ook tot die afschaffing overgaan, men zal er een aardig sommetje door uitwinnen en er geene zwarigheid in maken de wets-outwerpers tegenover hunne speculative vindingen met ledige handen te laten zitten. Men zal, wel is waar, mogen vertrouwen, dat er altijd nog wapens en liverijen zullen aangehouden worden, maar zulks zal zich bepalen tot eenige ambtenaren en dignitarissen van hoogen rang, vooral in de residentie, die uit vaderlands- of nischat-kist-liefde zulks niet durven of willen laten; voorts eenige weinigen uit trotscheit, — en zie daar den oost die er van dien akker te wachten is.

En nu die verhooging van 25 pCt. op de 30-jarige huwelijk-schuwendee heeren. Eene aardige inventie. Het is de Idyllische zijde van het ontwerp. Sommigen kunnen van hunne verbazing niet terugkomen over de geniale vlugt van des ministers denkbeelden; anderen glimlagchen over deze bepaling. Er ligt inderdaad ook iets merkwaardigs in het idee, dat juist de mannelijke en niet de vrouwelijke sekse hier de straf der ongehuwdheid dragen moet. De belasting heeft geheel het voorkomen van eene poenaliteit; want ware het er om te doen, de ge goedheid te treffen en den ongehuwden staat alleen aan te merken als eene aanduiding dat er geen bezwaar van huisgezin bestaat, en dat er dus zoo veel te meer voor de schatkist kan afgepast worden, — waarom dan ook niet de dames, de soms even goed bemiddelde jufferschap een extra centje afgevraagd? — Voor de uitsluiting van militairen en geestelijken is ook al zeer weinig grond. Hebben die lieden een behoorlijk inkomen, 't welk men bij traktement-trekkers op het beste kan nagaan, dan is er geene enkele goede reden waarom zij verschoond zouden moeten worden. — Is het de bedoeling dan niet de schatkist te stijven door de bijdragen van hen, die het best iets kunnen afstaan? Wij hebben hooren beweren, dat de minister met de verhooging op de ongehuwde manspersoneel bedoelde de huwelijken aan te moedigen; doch bij die altijd zeer prijsselijke intentie zou het beter ter zake gediend hebben, ook de ongehuwde dames te belasten, wijl die dan een motief te meer hadden om geene huwelijks-aanzaken van de hand te wijzen of in den wind te slaan. Zoo als het nu bedoeld wordt, is het belang alleen aan de zijde van den vrijer; de vrijster kan hem, zonder dat het haar een cent kost, met zijn belastingsbiljet en een blaauwe scheen naar huis zenden.

Maar, ernstig gesproken, de bepaling kon goed zijn, indien dezelve niet zoo geïsoleerd, als een *hors d'oeuvre*, daar stond, maar behoorlijk in verband ware gebracht met andere dergelijke bepalingen; was er namelijk eene trapswijze opklimming of afdaling, volgens welke de belasting werd toegepast op ongehuwden, gehuwden zonder kinderen, met weinig, met meer, met veel kinderen, — dan zou de bepaling eene beteekenis gehad hebben en men zou te gemoot gekomen zijn aan eene verregaande onbillijkheid, welke nu door den overmatigen druk der belasting op talrijke huisgezinnen plaats heeft.

Als eene der grootste verkeerdheden van de tegenwoordige wet beschouwen wij het belasten der dienstmeisjes reeds van af hun 15de jaar. Men had mogen verwachten dat bij het nieuwe ontwerp het 17de jaar daarvoor zou gesteld zijn geworden; doch in plaats van dat, heeft men de oude wet nog te vrijgevig gevonden en dus een jaar ingekort, zoodat nu de belastbaarheid reeds met het 14de jaar zal beginnen. Er is onlangs tegen die ongelukkige bepaling eene krachtige petitie van amebestuurders te Bolsward bij de Tweede Kamer ingekomen, en het is te verwonderen dat niet meer algemeen daar tegen gepetitioneerd wordt. Die bepaling is hoogst onbillijk in principe en verderfelijk in strekking.

De gelijkstelling van een 14-jarig kind met volwassene dienstboden is op zich zelve eene groote onredelijkheid, maar wordt zulks nog meer wanneer men bedonkt dat zulke meisjes het minst van allen uit weelde gehouden worden. Doorgaans houdt men dezelve in talrijke huisgezinnen en wel het meest bij den nering- of handwerkdoenden middelstand; waar zoodanige meisjes voor de kost

en eenige weinige stuivers in de week worden opgenomen, om, door toezigt op de jongste kinderen, het verrigten van boodschappen en kleine huisdiensten, de altijd zweogende huismoeder, die zich met hare ééne dienstbode niet redden kan, eenige verlichting te verschaffen. Is het niet ongerijmd zulk eene geringe, onmisbare hulp, zulk een 14-jarig meisje gelijk te stellen met gewone dienstboden, bij voorbeeld met de volleeerde keukenmeid, die voor hoog loon ten dienste van de smulpartijen der weelde wordt gehouden, of met de kamenier, die het toilet der aanzienlijke dame bediend?

Dat zulk eene belasting verderfelijk in strekking is kan niet betweden. Op zulk eenen kwalijk bewerkten grond kan geene goede vrucht, er kan niets dan onkruid groeijen. Vooreerst mist de belasting haar doel en stelt de schatkist te leur. Bescffen de wetgevers dan niet, heeft de ondervinding het hun niet overvloedig geleerd, dat afschaffing het algemeene gevolg is van zulke overdrevene bepalingen? Denken zij dat er velen zijn, die zoodanige meisjes, na het bereiken des belastbaren onderdoms, blijven aanhouden, en zich getroosten om ten gevolge der opklimmende taks van zoodanig kind eene belasting te betalen, hooger dan voor hunne bejaarde dienstboden? Men behelpt zich liever, of vervangt het meisje door eene andere, beneden de belastingsjaren. Afschaffing is dus het gewone gevolg; de wet heeft hier de uitwerking van een verbod, en het doel — geld in de schatkist te trekken — is gemist. De gevolgen in een ander opzigt zijn nog erger, zijn hoogst beklagenswaardig. Men brengt door deze wetsbepaling eenen gevoeligen slag toe aan de geringe klasse, waaruit de bedoelde dienstmeisjes getrokken worden (2). Men stelle zich voor, de bekrompene woning der schamele lieden, het elendig verblijf der behoeftigen, daglooners, weduwen, zweogende om in het zweet huus aauschijs het sober stuk brood te verdienen, om hun dikwijls talrijk kroost voedsel en deksel te verschaffen. Voor hen is er slechts één beroep te kiezen voor hunne kinderen, vooral voor hunne dochters, — het is dat der dienstbaarheid. Zij trachten dus zoodra mogelijk gelegenheid te vinden tot eene dienst als kindermisje en verheugen zich wanneer dat gelukt. Het meisje komt dan onder goed opzigt, leert iets, wordt aan orde en zindelijkheid gewend, bekomt veelal een goed kosthuis, en de bezwaarde ouders hebben eene zorg minder op het hart, en eenen mond minder te voeden. Maar nu komt het gevreesde belasting-jaar; men kan of wil voor dat aankomende meisje, hetwelk nog leiding en toezigt behoeft, het bezwaar der belasting niet dragen, en zij wordt heen gezonden, dikwijls met weerzin heen gezonden, om plaats te maken voor eene welke een paar jaren jonger is. Het is dan de wet die haar met ijzere hand wegrukt uit de dienst waar zij goed en nuttig geplaatst was, en haar terugdrijft naar de schamele haardstede der ouders, die haar zuchtende ontvangen, en die dan wel eens iets zullen aanheffen, 't welk anders klinkt dan een loflied op de wet, die zoo doelmatig de weelde treft, en zoo menschlievend de behoefte verschoont!

Er wordt sedert lang veel geklaagd over onzedelijkheid en ongeschiktheid der vrouwelijke dienstboden. Zou de reden daarvan ook grootelijks te zoeken zijn in de ongelukkige wetsbepaling die zoo vele dienstmeisjes op haar 15de jaar den weg afsluit om zich te vormen, haar van orde en werkzaamheid aftrekt, haar den kostelijken tijd doet verbeuzelen waarin zij het werk moesten leeren waarmede zij in haren volgenden levens-tijd den kost moeten verdienen? die haar ten prooi geeft aan luiheid en ledigheid en haar bloot stelt om door armoede, verwaarloozing, en slecht voorbeeld de slagoffers te worden van verleiding en ondeugden van allerlei aard? — Men bedenke dat eens. Men bedenke eens welke heilloozen invloed zulke wetten kunnen hebben op de zedelijkheid!

De slotsom onzer beschouwingen is, dat de wets-outwerpers wél gedaan zouden hebben indien zij op den weg van vereenvoudiging nog enige schreden verder waren gegaan, en, met ter-zijde-stelling van alle andere, zich bepaald hadden tot eenen enkelen grondslag: dien der *huurwaarde*. Deze is verreweg de beste van allen: zij is de eenigste die vastheid heeft, gelijk zij tevens de billijkste is. Zij is niet te ontduiken, alle andere zijn in meerdere of mindere mate onzeker en afhankelijk van de verkiezing der gebruikers, — maar een dak, om onder te wonen, moet ieder hebben. Hier staat de wetgever op een onwrikbaar terrein en kan zijn stelsel ontwikkelen zonder vrees voor misrekening en teleurstelling. Alleen dient hij dat stelsel bedachtzaam te gronden op eene billijke classificatie der contribuabelen naar gelang van de bezwaardheid der huisgezinnen; want men gevoelt, dat, wanneer de nu verdeelde op zes grondslagen drukkende last zal overgebracht worden op eenen enkelen, op dien der huurwaarde alleen, men in het schreeuwendste onrecht zou vervallen, indien men denzelfden taks van belasting zonder onderscheid gelijkelijk op ieder toepaste. — Daarin is echter wel te voorzien, en kan men al in dezen niet tot de volstrekte gelijkmatigheid geraken, dan zal het onvolmaakte, 't welk nimmer geheel te ontwijken is, toch al zeer ligt minder belangrijk zijn dan de onbillijkheden die in de vigerende wet bestaan, en in het nieuwe ontwerp voor de hand liggen.

Voor het overige geven de kadastrale taksaties eenen geschikten en eenvoudigen maatregel aan voor de waarde der gebouwen, en men zou dus deze kunnen volgen met weglating van de thans gebruikelijke ondoelmatige eigene schattingen en gebrekkige vergelijking der perceelen met naburige, zonder eenigen vasten grondslag; terwijl dan tevens den geheelen lastigen omhaal van schatters, tegenschatters en al den verderen trein van on-

(1) De *opklimmende* verhoudingen, waarmede onze wets-outwerpers zeer ingenomen schijnen, komen ons ondoelmatig voor. Het is immers in 't belang der schatkist dat er veel belastbare objecten gehouden worden; men moet dat niet afschrikken, maar aanmoedigen.

(2) Juist die klasse, welke men voorgeeft te willen verschoonen.

slagtigheid, waarmede men thans opgescheept is, zou vervallen.

Welk eene vereenvoudiging in de administratie zou zulk een stelsel niet te weeg brengen, en hoe zou de natie zich niet verheugen in de lang ontbeerde vrijheid, om, naar luim en welgevallen, paarden, dienstboden en al wat men wilde, aan te houden. De nijverheid zou er grootelijke partij van trekken, de onbelommerde ontwikkeling der wetten zou heilzaam terugwerken op de arbeidende klasse, en eene algemeene tevredenheid zou den onwil vervangen, die thans maar al te dikwijls door het bestaande wordt opgewekt.

Wij zouden het wenschelijk achten, dat de Tweede Kamer, welke eerlang over het ontwerp moet beslissen, hetzelve van de hand wees en de voorkeur gaf aan den enkele grondslag der huurwaarde, die zich zoo zeer aanbeveelt door eenvoudigheid, billijkheid en gemakelijkheid van uitvoering.

Is het echter wel te verwachten, dat zulk een dood eenvoudig stelsel in gang zal vinden? Licht het wel in den geest onzer staatslieden het *simplex veri sigillum* te handigen? Wanneer wij de omslagigheden en complicaties van bijna alle onze instellingen overwegen, en dan in aanmerking nemen de gezetheid der nalie tot derzelve behoud, en de gezetheid van zoo menig een tot het zeggen van ja en amen op alles wat van de ministeriele hoogte nederdaalt, — dan kunnen wij de vrees niet onderdrukken, dat ook in dezen onze wensch zal worden teleurgesteld, en dat al die opgenoemde gezetheiden ook wel aan dit nieuwe ontwerp eene plaats zullen verschaffen in den rei der Nederlandsche betreuwenswaardigheden. Hopen wij echter. Laat ons ook nog aan deze hoop eene plaats geven in de lange reeks van uitzigten, wenschen en verwachtingen, waarbij men sinds jaar en dag in Nederland leeft! —

Amsterdam, augustus 1841.

V. V.

Burgerlijke Stand.

TE ARNHEM:

Van 30 tot en met 27 augustus.

Gehuwd: A. F. Verbeek met H. van Koppenhagen.

Bevallen: H. W. Dambrink, geb. van Manen, Z. — H. Hendriksen, geb. Stevens, Z. — A. M. Janssen, geb. Peters, D. — J. Missler, geb. Bronkhorst, D. — J. Coers, geb. Gerritzen, D. — J. Roebbers, geb. Woutenberg, D. — G. Philipp, geb. Willems, D. — W. Elfferich, geb. Jansen, D. — J. H. Rutten, geb. Smits, Z. — G. Görrijs, geb. Degen, D. — A. M. Arnold, geb. de Lamar, Z. — G. de Jager, geb. van Dillen, D.

Overleden: M. M. Imhof, 3 m. — Doodgeb. Z. van B. Kobissen en F. Kealtjens. — B. J. F. Perebolt, 10 w. — D. Bruggeman, 1 j. 11 m. — A. J. van Gladbeek, huisvrouw van P. J. Lauffenberg, 76 j. 9 m. — G. M. B. Hendriks, 3 m. 17 d. — P. Schut, 7 j. 11 m. — J. H. van den Berg, 2 m.

TE NIJMEGEN:

Gehuwd: W. F. Tengeler met J. C. E. Uhlenbroek. Bevallen: J. Derks, geb. Jansen, D. — H. Kersten, geb. Draaijer, Z. — M. Reijnen, geb. Beijnen, D. — M. Echart, geb. Ruijs, D. — N. Horning, geb. Jansen, D. — B. Beuning, geb. Jansen, D.

Overleden: M. de Lang, 9 j. — J. A. Horn, 54 j. — J. van den Vaard, 2 j. — P. van Eert, 23 j. — A. M. Weeber, geb. Scheuder, 60 j. — T. M. Jaspers, geb. Hoenselaar, 39 j. — Doodgeb. Z. van Reijntjes, en J. Hoenselaar. — W. F. Wonink, 5 m.

TE ZUTPHEN:

Gehuwd: Geene.

Bevallen: A. Kerlen, geb. Kroon, Z. — W. H. Wevering, geb. Hanenhuis, Z. — J. M. Boland, geb. Graffelman, D. — C. W. Loggen, geb. Hoewij, Z. — M. T. Hoppener, geb. Messing, Z.

Overleden: J. J. Mulder, 3 j. — A. M. Bakker, 14 w. — J. Noteboom, 94 j.

TE TIEL:

Gehuwd: Geene.

Bevallen: W. Zondag, geb. van der Rijk, Z. — J. H. Gladbeek, geb. Diepenbach, Z. — J. Koetsvelt, geb. Vink, D.

Overleden: E. Dingemans, weduwe J. van Langeveld, 81 j.

Advertentiën.

OOSTERBEK den 25sten Augustus 1841. — Hene n is zeer voorspoedig van eene dochter bevallen Vrouw J. A. GAIJMAN'S, Gebooren DE WOLFF VAN WESTERODE.

Namens de Edel. Achtbare Heeren CURATOREN der LATIJNSCHE SCHOOLEN te Arnhem, wordt bij deze konnigegeven aan Ouders of Voogden, welke mogten verlangen hunne Kinderen of Pupillen de lessen aan genoemde inrigting te doen bijwonen, dat de gewone HALFJARIGE CURSUS eenen aanvang zal nemen op Woensdag den 8sten September aanstaande; zullende intschertjds geene leerlingen kunnen worden aangenomen.

Tot het bekomen van nadere inlichtingen gelieve men zich, zoo mogelijk voor 10. September, te vervoegen bij den Ondergetoekende.

ARNHEM, den 24sten Augustus 1841.

De Rector der Latijnsche Scholen.
J. A. BADON GHIJZEN

† § † AANBESTERING NAMENS DE
† † BRANDWAARBORG MAAT-
§ SCHAFFIJTE TIEL, op Donderdag
den 2den September 1841, des voormiddags ten 11 ure,
ten huize van den Kastelein A. LEIJSER, te
Huissen:

Van het OPBOUWEN eener AR-
BEIDERS-WONING, met de LEVE-
RANTIE der MATERIALEN.

Waarvan het Bestek en de Conditien daags
voor de Aanbesteding bij den Notaris P. L.
G. R. I. M., te Huissen, zullen ter visie
liggen.

Te Huur, tegen November of Mei aanstaande:

Een HUIS, waarin vier geplafondeerde en behan-
gen KAMERS, KEUKEN, KELLER,
etc. alleraangenaamst gelegen in een zeer welvareud
Dorp aan den Straatweg op Amsterdam, op ruim 2
uur van Arnhem — Brieven franco onder Letter P,
bij den Boekdrukker C. A. THIEME, te
Arnhem.

TE KOOP:

Twee Nieuwe ligte ZOMER-RIJTOU-
GEN, en een gebrukt CHAIS. — Te
bevragen bij G. VAN DER SPEK,
Mr. Zadelmaker te Arnhem.

Magazijn van Galanteriën.

S. L. JACOBS, bij de Velperpoort te Arn-
hem, adverteert zijn geeerde Begunstigers, dat hij
heeft ontvangen eene groote en nieuwe partij VER-
GULDE PENOULES, CANDELABRES,
KROONEN en BRANCHES; vele nieuwe mo-
dellen van Engelsche en Fransche TAFEL-
LAMPEN, DAMES-CORSETTEN à 3.75,
dito SCHOENEN à 1.85 het paar, TOEREN
en vele modellen Echte BOUGIE DE L'ETOI-
LE, PARFUMERIËN, en eene menigte ar-
tikelen van smaak, welke tot bijzonder lage prijzen
zullen verkocht worden.

J. S. DOUGLAS'S,

KOKOSNOOT-OLIJ-SODA ZEEP,
is door derzelve voortreffelijke zaminstelling en meer
en meer bekend wordende voordeelige uitwerking, de
Lievingszeep geworden van allen die eenige zorg dragen
voor de gezondheid der Huid.

Door het gebruik derzelve wordt de geregelde nit-
waseming bevorderd en de frissche jeugdige tint onder-
houden.

Deze Zeep heeft in Duitschland, door hare veelvuldige
goede eigenschappen, zich den welverdienden naam
verworven van

SCHOONHEIDSMIDDEL.

Zij neemt alle ongemakken der huid weg, vermind-
dert de onaangename vochtigheid van zweeterige handen
zonder de gezondheid te benadeelen. Uitslag, Brande-
righeid, Sproeten verdwijnen, als men zich dagelijks
daarmede wascht.

Voor den Huiduitslag wordt zij door de beroemde Ge-
neesheeren Dr. C. W. HUFELAND, Dr. C. F.
J. GRÄFFE en Dr. SCHMEISSER aan-
bevolen.

Depôts.

Amsterdam, Verkoophuis, Vijgendam, N°. 31.
Engelsch Magazijn Nieuwendijk, N°. 226.
Alkmaar, Meijvisr. A. DE V. MOERIAANS.
Arnhem, de Heer G. W. TIKKEL.
Breda, » » A. APOL EN ZON.
's Bosch, » » J. J. VAN DUUREN.
Deventer, » » E. H. TIKKEL.
Dordrecht, » » A. STEPELS EN ZON.
Franeker, » » R. DRAGER.
Gorcum, Meij. Gezusters WREJERS.
Groningen, de Heer C. RIKKERS.
» » » J. OTTE.
Haag (den) » » J. REJSBURG.
Haarlem, » » J. LARSEN.
Hoorn, » » J. VAN MILLIGEN.
Kampen, Meij. de Wed. M. VOOGT.
Leeuwarden, de Heer A. MARTINI.
Leyden, » » A. E. SARONI.
Medemblik, » » J. GILIG.
Middelburg, » » VAN DER VELDE.
Nijmegen, » » J. W. HAEFELS.
Rotterdam, » » VAN VIVE.
Utrecht, » » VAN ROSSUM.
Vlissingen, » » J. H. BELSEY.
Zwolle, » » W. ULDERING, JR.
» » » M. VAN DAM.
Zierikzee, » » E. TACHIS.

† † † De aangekondigde voorstelling der RUSSI-
† † SCHE PANTOMINISTEN, welke
† door verhinderd op gisteren den 27sten geen
voortgang gehad heeft, zal op heden, den 28sten dezer,
zeker plaats hebben. — Op Zondag den 29sten GE-
HEEL NIEUWE BRILLANTE VOOR-
STELLING.

Arnhem, den 28sten Augustus 1841.

C. LEHMANN.

* * D. R. VAN WERMESKERKEN, te Tiel,
geeft uit en heeft alom verzonden:

P. VAN DER WILGIGEN, Verhandeling, behel-
zende nauwkeurig onderzoek naar de Leere des Bijbels,
aangaande den staat der ziele tusschen den dood en de
wederopstanding der lichamen; bekroond met den gouden
Eereprijs van het Haagsch Genootschap tot verdediging van de
Christelijke Godsdienst; 2de druk . . . f 1.20.

STOOMJAGT
STAD GORINCHEM.
VARENDE TUSSCHEN

Gorinchem en Middelburg,
EN OP ALLE DAAR TUSSCHEN GELEGEN PLAATSEN.

OVER DE MAANDE

SEPTEMBER EN OCTOBER 1841.

Dagen en uren van vertrek.

September.

VAN GORINCHEM.

Donderdag	den 2	's morgens ten 4½ ure.
Zaterdag	» 4	» » 5½ »
Dingsdag	» 7	» » 7 »
Donderdag	» 9	» » 9 »
Zaterdag	» 11	» » 11 »
Dingsdag	» 14	» » 4 »
Donderdag	» 16	» » 4½ »
Zaterdag	» 18	» » 5½ »
Dingsdag	» 21	» » 7 »
Donderdag	» 23	» » 10 »
Zaterdag	» 25	» » 11 »
Dingsdag	» 28	» » 4 »
Donderdag	» 30	» » 4½ »

VAN MIDDELBURG.

Woensdag	den 1	's morgens ten 10 ure.
Vrijdag	» 3	» » 11½ »
Maandag	» 6	» » 7 »
Woensdag	» 8	» » 4½ »
Vrijdag	» 10	» » 5½ »
Maandag	» 13	» » 8 »
Woensdag	» 15	» » 10½ »
Vrijdag	» 17	» » 5½ »
Maandag	» 20	» » 7½ »
Woensdag	» 22	» » 4½ »
Vrijdag	» 24	» » 5½ »
Maandag	» 27	» » 8 »
Woensdag	» 29	» » 9½ »

October.

VAN GORINCHEM.

Zaterdag	den 2	's morgens ten 5 ure.
Dingsdag	» 5	» » 6 »
Donderdag	» 7	» » 10 »
Zaterdag	» 9	» » 11 »
Dingsdag	» 12	» » 4 »
Donderdag	» 14	» » 4 »
Zaterdag	» 16	» » 5½ »
Dingsdag	» 19	» » 7 »
Donderdag	» 21	» » 8 »
Zaterdag	» 23	» » 10½ »
Dingsdag	» 26	» » 11 »
Donderdag	» 28	» » 4 »
Zaterdag	» 30	» » 4½ »

VAN MIDDELBURG.

Vrijdag	den 1	's morgens ten 11½ ure.
Maandag	» 4	» » 6½ »
Woensdag	» 6	» » 8 »
Vrijdag	» 8	» » 5½ »
Maandag	» 11	» » 8 »
Woensdag	» 13	» » 9½ »
Vrijdag	» 15	» » 11½ »
Maandag	» 18	» » 6½ »
Woensdag	» 20	» » 8 »
Vrijdag	» 22	» » 5 »
Maandag	» 25	» » 7 »
Zondag	» 27	» » 8 »
Vrijdag	» 29	» » 9½ »

N.B. De ondernemers vermeen de reizigers opmerk-
zaam te moeten maken, dat, in de vroeger bet-
paalde dagen van afvaart, verandering is gebragt
en het Stoomjagt thans, iedere week, van Gor-
inchem zal afvaren, des Dingsdags, Don-
derdags en Zaturdags, en van Middelburg
des Maandags, Woensdags en Vrijdags.

De dagen, op welke het watergetijde niet gunstig is,
zijn door een kruisje aangewezen, doch zal alsdan de
overtogt, door de snelle vaart van het Stoomjagt, we-
nig langer dan gewoonlijk duren.

De Ondernemers, alles hebbende willen aanwenden
wat tot gemak der Reizigers kan verstreken, hebben
gezorgd, dat, bij aankomst van het Stoomjagt, gelegen-
heid, tot dadelijk vertrek op de volgende plaatsen, zal
worden gevouden, als aan het Katsche Peer en het
Zijpe, naar Goes en Zierikzee; te Zwijndrecht na
het vertrek der Dordrechtsche en Meerdijksche Stoom-
booten naar Rotterdam; te Gorinchem naar Utrecht
terwijl te Utrecht de Reizigers zich, tot vertoer naar
Gorinchem, bij L. VERMEULEN op het Vro-
burg kunnen vervoegen.

De Vrachtgoederen zullen provisioneel, volgens be-
tarief, op de vracht der Beurtschepen vastgesteld, ver-
voerd worden.

Nader onderrigt te bekomen te Dordrecht bij K. DE
TERRER, bij de aanlegplaats aan het Groot Hoofd;
Willemsstad, bij W. J. MARIS; te Goes, bij W. DE
WZ. en K. BUIJTENDIJK in de Korenbeurs; te Zierik-
zee, bij F. J. VAN OPPE in het Hof van Holland; te
Bruinisse bij F. J. SOETER; te Middelburg bij den
Commissaris N. M. VAN SOLEN, en te Gorinchem bij
den Commissaris W. VAN OOSTERWIJK, kantoor hou-
dende in het logement het Rotterdamsche Veehuis,
zeer nabij de ligplaats van het Stoomjagt gelegen.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.